

Peter Sporleders prædiken på Flagdagen for Danmarks udsendte

Taler

Peter Sporleder
Konservativ politiker og felt- og
sognepræst

Dato

5. september 2025

Sted

Aarhus Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Paulus' Brev til Romerne kapitel 7, vers 19

- 1 "Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg."

Sådan skriver Paulus som – jeg lige har læst - i Romerbrevet.

5

Og de helt samme ord, fik jeg tatoveret på min venstre underarm efter en af mine udsendelser til Afghanistan.

- 10 Og det gjorde jeg, dels som et synligt mærke – et mærke, der minder mig om, at vi alle er kaldet til at elske selv vores fjender - og dels – og måske endnu vigtigere – ordene på min arm er også en personlig markering af alt det, jeg bærer med mig – alt det, vi alle her bærer med os: kampen, smerten, savnet og de tab, der for altid har sat sig i os.

- 15 For i dag – den 5. september - Flagdagen – det er ikke kun en officiel begivenhed.

Flagdagen er også en dybt personlig dag. For det er en dag, hvor vi mindes.

- 20 Og det er en dag, hvor vores minder kan være lige så levende, som da de skete.

For tiden læger hverken sorgen eller smerten over tabet af en kammerat - en ven - en søn – en datter – eller en far eller en mor.

- 25 For det passer ikke når nogen påstår, at tiden læger alle sår, men vi lærer at leve

med dem.

30 Vi lærer at leve med meningsløsheden og med uretfærdigheden – vi lærer at leve med, at noget for altid er gået i stykker. På trods af den dyrekøbte erfaring og på trods af den ubærlige smerte, ja, så ved vi alligevel hvad der er godt, og vi ved hvad der er ondt.

35 Og vi ved også, at vi altid må stræbe efter det gode. Det ligger i vores tro – det ligger i vores DNA.

Og DERFOR har jeg Paulus' ord på min arm. "Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg."

40 For midt i kampen mod det onde finder vi også det, der holder os oprejst:

Kammeratskabet. Ansvarsfølelsen. Viljen til at stå fast og kæmpe for noget, der er større end os selv. Derfor kommer langt de fleste af os hjem styrket – også selvom vi alle også er gået en smule i stykker. For det, vi har oplevet, det sætter
45 sig.

Sætter sig som mærker eller som minder, der lever videre i os, eller på os.

50 Men minderne er ikke kun vores – altså os, der tog afsted. Minderne bæres også af dem, der stod tilbage herhjemme. For krigens pris betales ikke kun ved fronten, men også derhjemme ved køkkenbordet, på børneværelset, i stilheden om aftenen, når frygten tager over. Når vi tager af sted, skriver vi breve til vores nærmeste. Breve, som vi håber aldrig bliver åbnet.

55 I de breve står de ord, vi måske ikke altid får sagt i hverdagen: ordene om kærlighed, om taknemmelighed og om omsorg. Langt de fleste breve forbliver forseglede, men nogle bliver åbnet. Og når det sker, så er det fordi et liv er gået tabt – fordi en kiste er på vej hjem, omsluttet af Dannebrog og med den medalje ingen af os ønsker at få.

60

For når en vejsidebombe sprænger, er det ikke kun et menneske, der går i stykker. Det er en hel familie, der rives itu. Flagdagen er derfor heller ikke kun for os, der drog ud, eller for dem, der aldrig kom hjem. Flagdagen er også for vores familier. Den er for vores børn – dem, der har tegnet tegninger og sendt

breve.

70 Flagdagen er for vores ægtefæller og kærester, der har båret hverdagen alene – i stilhed, men med en styrke, der fortjener vores dybeste respekt. Flagdagen er for alle dem der har levet i og med frygten om, at der en dag ville blive banket på døren.

75 Midt i al frygten og smerten står troen. Troen på, at kærligheden er stærkere end frygten. Troen på, at håbet aldrig helt dør ud. Og troen på, at Gud bærer os, når vi selv ikke kan bære mere. Når vi taler om brevene, om børnene og om de pårørende, så handler det i bund og grund om kærlighed.

80 For det er kærligheden, der bærer os gennem angsten – og det er kærligheden, der giver styrken til at holde ud. Den samme kærlighed mærker vi også i vores kammeratskab. For i krigen bliver intet skjult.

På patruljer falder alle de ydre lag - maskerne forsvinder, og vi taler om det, der betyder noget – det som står tilbage:

85 Frygten for at miste.

Angsten for at dø.

90 Savnet af dem, vi elsker.

Og midt i alt det – håbet – og troen.

Og viljen til at kæmpe for og med hinanden.

95 Vi er allierede – ikke kun os, der bærer Dannebrog på vores venstre skulder, men alle os, der kæmper for demokratiets værdier.

100 I Afghanistan stod vi side om side med soldater fra mange lande. Og blandt dem – en helt særlig gruppe: de ukrainske soldater.

De holdt vagt og de passede på os. Deres flag var ikke rødt og hvidt, men blå og gult.

105 Og derfor giver det mening, at det i dag vajer side om side med Dannebrog
mange steder i landet – blandt andet på vores rådhus. For nylig mødte jeg en
delegation af ukrainske soldater her i Aarhus.

Det, de fortalte, var hårrejsende og hjerteskræende. De fortalte om krigens rå
110 virkelighed. Og det gør indtryk. For Ukraine er ikke langt væk. Deres kamp er
ikke fjern – den er tæt på os. Og den er vores.

Så når vi siger, at vi har hinandens ryg, gælder det også dem. For uanset hvor
krigen kæmpes, så er krigen grim. Krigen er ond og krigen ødelægger. Men
115 krigen fremkalder også noget andet i os.

Den kalder på en ro og på en respekt midt i larmen.

Krigen kalder på viljen til at kæmpe for noget, der er større end os selv – vores
120 fædreland – vores flag – vores demokrati – vores værdier og vores tro.

Alt det vi nogle gange har det med at tage for givet – men som faktisk er
fundamentet og det bærende. Og det er alt det, vi mindes i dag. Det er alt det, vi
tager med os hjem. I dag handler det om at huske. At huske dem, der tog af sted.
125 At huske dem, der kom hjem – styrket, men mærket. At huske dem, der gik i
stykker. Og at huske dem, der gav alt.

I dag handler det om at sige tak. Tak til vores soldater. Tak til vores pårørende.
Tak til alle, der har stået vagt for Danmark – i Kosovo, Irak, Afghanistan og
130 mange andre steder. Og i dag handler det også om at love hinanden, at vi aldrig
glemmer. For her - i kirkens stilhed - kan vi høre en sagte lyd – vi kan høre
medaljernenes blide klirren. En lyd, som ikke alle kender, men som minder os om
vigtigheden af at ære.

135 Ære med respektfuld stilhed. Men også at ære med pomp og pragt og med
stolthed og med sorg. Og den modsætning er netop det, vores familier lever i,
når de vinker farvel.

140 Modsætningen mellem kærlighed og angst. Modsætningen mellem stolthed og
savn.

Et liv, der bæres videre – for Danmark, for frihed, for håb og for tro.

145 **Amen.**

Lad os rejse os og holde et øjebliks stilhed til minde om dem, der mistede livet i
Danmarks tjeneste

150

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

155

Tags

Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-sporleders-praediken-pa-flagdagen-for-danmarks-udsendte-2025>

160

165

170

175

180